

Sygn. akt II UK 613/16

## POSTANOWIENIE

Dnia 12 października 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z wniosku I.D.  
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.  
o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem ,  
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń  
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 12 października 2017 r.,  
skargi kasacyjnej wnioskodawczynie od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)  
z dnia 1 czerwca 2016 r., sygn. akt III AUa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**

## UZASADNIENIE

Wyrokiem z 1 czerwca 2016 r., III AUa (...) Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację I.D. (wnioskodawczynie) wniesioną od wyroku Sądu Okręgowego w P. z 18 maja 2015 r., VIII U (...), oddalającego odwołanie wnioskodawczynie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. (organ rentowy) z 17 kwietnia 2012 r., odmawiającej wnioskodawczynie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku Sądu Apelacyjnego wniosła wnioskodawczynie, zaskarżając go w całości.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłankach oczywistej zasadności skargi, z uwagi na naruszenia prawa procesowego, w tym art. 227 i art. 286 k.p.c., oraz występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, tj. czy osoba ze znacznym stopniem

niepełnosprawności, na stale orzeczoną na podstawie art. 4 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2011 r. Nr 127, poz. 721 ze zm.) oraz wobec której zapadło wcześniej już orzeczenie sądowe potwierdzające zły stan zdrowia, może zostać uznana za zdolną do pracy w rozumieniu art. 12 i 13 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłance występowania w niniejszej sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c.) oraz oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c.), co wymaga na wstępie uwagi o charakterze porządkującym. W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się bowiem, że jednocześnie uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania występującymi w sprawie wątpliwościami prawnymi (zagadnienie prawne, potrzeba wykładni przepisów) generalnie wyklucza możliwość oczywistej zasadności skargi (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 26 listopada 2013 r., I UK 291/13, LEX nr 1430990 oraz z 20 marca 2014 r., I CSK 343/13, LEX nr 1523355).

Odnosząc się w pierwszej kolejności do przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej należy zauważyć, że w judykaturze przyjmuje się, że oczywista zasadność skargi, zachodzi wówczas, gdy z jej treści, bez potrzeby pogłębionej analizy oraz szczegółowych rozważań, wynika, że doszło do kwalifikowanego naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego (postanowienia Sądu Najwyższego z 5 grudnia 2013 r., III SK 19/13, LEX nr 1402642 oraz z 3 grudnia 2014 r., III PK 75/14, LEX nr 1621619), a przytoczone podstawy kasacyjne uzasadniają uwzględnienie skargi (postanowienia Sądu Najwyższego z 5 października 2007 r., III CSK 216/07, LEX nr 560577 oraz z 20 marca 2014 r., I CSK 18/14, LEX 1522063). Wnioskodawczyni w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie

skargi kasacyjnej do rozpoznania podnosi, że oczywista zasadność skargi wynika z naruszenia przepisów procedury cywilnej, dotyczących postępowania dowodowego, podczas gdy w przedmiotowej sprawie postępowanie to zostało przeprowadzone bardzo szeroko i rzetelnie, w związku z tym Sąd Najwyższy nie znajduje podstaw do przyjęcia, że doszło w tym zakresie do rażącego naruszenia przepisów postępowania.

Przechodząc do oceny sformułowanego przez wnioskodawczynię zagadnienia prawnego Sąd Najwyższy stwierdza, że nie uzasadnia ono potrzeby rozpoznania jej skargi, gdyż przedstawiony przez wnioskodawczynię problem został skonstruowany w oparciu o okoliczność, która nie była przedmiotem ustaleń Sądów obu instancji. Wnioskodawczyni powołuje się bowiem w zagadnieniu prawnym na orzeczenie o stopniu niepełnosprawności, podczas gdy w trakcie całego postępowania nie ustalono, że wnioskodawczyni takie orzeczenie posiada. Ona sama także nie podnosiła tej okoliczności, w związku z tym przedstawionego zagadnienia prawnego nie można uznać za zagadnienie prawne w sprawie, gdyż nie odnosi się ono do ustalonego stanu faktycznego.

Mając na względzie powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

as